

že by to bylo v neprospěch zaměstnance, kdyby se mu plat vyplácel měsíčně předem, naopak vždyť i pragmatikálním zřízencům a kanc. oficiantům služné se vyplácí měsíčně předem a je to právě známka jich vyššího postavení, nýbrž vyplácení odměny pozadu je rozhodné jen potud, že zaměstnanec nemůže právě pokládán býti za příslušníka kategorie vyšší než kategorie kanc. pomocníků, což ale právě pro spornou otázku úplně stačí. Jak mohla tedy finanční prokuratura z dekursivnosti platebních lhůt vyvozovati nedůvodnost žalobního nároku, nelze při Šu 75 cit. nař. prostě chápati. Druhá věc je, že kdyby žalobce nespadal pod kanc. pomocníky požívající dobrodiní nařízení č. 21/1914 a změnujících je předpisů I. b) a c), anebo nastala ohledně něho výluka Šu 76 odst. 3 posl. věta téhož nař., přece by nesměl býti podřadován pod nař. čis. 200/1902 a č. 193/1911 týkající se toliko výpomocných sluhů, nyní zřízenců zvaných, nýbrž pak by se měla věc takto: Dle Šu 153 třetí novely platí předpisy občanského zákona o smlouvě služební i pro zaměstnance státní, pakli jich služební poměr spočívá na s o u k r o m o p r á v n í s m l o u v ě. Soukromoprávní smlouvou však je rozhodně každá smlouva uzavřená ve smyslu Šu 72 cit. nař. čis. 21/1914 shora pod I. a) 2. plným obsahem uvedeného a zejména tedy také smlouva žalobcova vysvědčená dekretem II. b), neboť obsah smlouvy, její ustanovení nejsou určeny podle normativu platného pro zaměstnance veřejné, nýbrž ponechány úpravě vůli stran případ k případu a může míti každá jednotlivá smlouva podstatně odlišný obsah. Pakliž by tedy u kanc. pomocníka buď podmínky Šu 71 cit. nař. nebyly splněny, nebo byla tu výjimka poslední věty Šu 76 odst. 3 téhož nařízení, platil by pro něho § 1154 b) obč. zák. nyní ve znění zákona ze dne 1. dubna 1921, čis. 155 sb., dle kterého přísluší zaměstnanci při služební překážce nastalé nemocí plat 10, 20 a 30 procenty za třetí až osmý týden nemoci, a který jest dle Šu 1164 obč. zák. nyní dle Šu 2 právě cit. zákona čis. 155/21 resp. zákona č. 497/1921 právem nutícím, které nemůže býti smlouvou ani vyloučeno ani omezeno. Dle týchž předpisů však jest též tak právem nutícím i předpis Šu 1159 a) obč. zák. o lhůtě výpovědní. Tím jsou mezery obsažené v nař. č. 21/1914 hlava druhá úplně vyplněny a na všechny otázky vynořující se při obsahu výnosu pod II. 1. shora uvedeného a shora nadhozeného odpověděno.

Čís. 5724.

Toho, kdo směnku na přední straně bez jakéhokoli bližšího označení prostě spolupodepsal, jest pokládati za spolupřijatele směnky.

(Rozh. ze dne 3. února 1926, Rv I 19/26.)

Směnečný platební příkaz byl ponechán v platnosti s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v ý š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolatelka napadá rozsudek odvolacího soudu dovolacími důvody dle čis. 3 a 4 Šu 503 c. ř. s., provádí však jen důvod posléz uvedený. Vy-

týká především, že odvolací soud nepřihlížel k tomu, že žalobkyně dle žaloby žádala za odsouzení žalované jako přijatelky směnky, že však dle obsahu směnky nelze žalovanou pokládati za přijatelku, poněvadž na směnce není adresa její jako trasáta, jíž by odpovídal její podpis jako akceptantky, a že proto ani směnka není akceptem. Proto také byla prý žalovaná neprávem odsouzena, aby zaplatila jako přijatelka, jíž ve skutečnosti není. Výtka tato není odůvodněna. Žalobní směnka má všechny podstatné náležitosti vydané směnky ve smyslu čl. 4 sm. ř., obsahuje zvláště také jméno osoby, která plniti má (trasáta), čl. 4 čís. 7 sm. ř., jímž nesporně jest aspoň Ervin G., který směnku také jako přijatel podepsal. Není proto správným tvrzení dovolatelčino, že nelze směnku pokládati za »akcept«. Uvažovati jest jen o tom, jaký význam má doznane pravý podpis žalované na levé straně směnky, na místě určeném pro adresy, za předpokladu, že druhý podpis žalované, přičiněný na pravé straně směnky pod podpisy obou ostatních dlužníků, jest padělkem. Vzhledem k předpisu čl. 81 sm. ř., dle něhož postihuje směnečný závazek také toho, kdo směnku spolupodepíše, a to i tehdy, označí-li se při tom jen jako rukojmí, nutno míti za to, že toho, kdo směnku bez jakéhokoli bližšího označení prostě spolupodepsal, pokládati jest za spolu-příjatele směnky. Nebylo proto ani v tomto případě závady, aby nebyl směnečný platební příkaz, vydaný proti žalované jako přijatelce směnky, zachován v platnosti, to tím méně, ježto žalovaná v písemných námitkách, které jediné jsou směrodatnými (§§ 557, 552, 559 c. ř. s.) ani netvrdila, že byla jen ručitelkou, nýbrž naopak sama se označila za přímou dlužnici.

Čís. 5725.

Postupu pohledávky lze přiznati význam placení pouze tehdy, když věřitel ujednal s dlužníkem, že se spokojí s postupem pohledávky, již má dlužník za třetí osobou.

(Rozh. ze dne 3. února 1926, Rv I 25/26.)

Procesní soud první stolice ponechal směnečný platební příkaz v platnosti, odvolací soud ho zrušil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobkyně a uvedl ku konci

d ů v o d ů:

Dovolatelka nadhodila ještě otázku, možno-li postupu pohledávky přiznati funkci placení. Zásadně zajisté nikoli, neboť věřitel není povinen, by se spokojil na místě hotového placení pouhým postupem pohledávky (§ 1413 obč. zák.). Jinak však jest tomu, jestliže, jako v tomto případě, věřitel s dlužníkem výslovně ujedná, že se spokojí s postupem pohledávky, kterou má dlužník za třetí osobou (§ 1414 obč. zák.). Tu pak nastávají plné účinky placení, při čemž ovšem věřiteli zůstává vyhrazen případný postih dle §u 1397 obč. zák.